

KISS, É.:

Malakológiai évfordulók, 1984 - Malakologische Jubiläen, 1984

"*Laudamus veteres, sed nostris utimur annis;
Mos tamen est aequa dignus uterque coli.*"

/OVIDIUS: Fasti, I: 225-226/

Thomas BLAND 1809 Newark, Nottinghamshire, Anglia - 1885 Brooklyn,
N. Y., USA

Az angol származású kutató Londonban végezte a tanulmányait, és a jogász szakmát választotta. Eredetileg munkákrében 1842-ig dolgozott, majd ezután Barbados szigetére költözött. 1894-ben Jamaicára került, később pedig Kolumbiában egy aranybánya felügyelője lett. 1852-ben végleg New Yorkban telepedett le. Főleg az USA keleti részéről és az Antillák ról való szárazföldi csigákkal foglalkozott. Malakológiai témaiban 70 publikációja van.

CZÓGLER Kálmán 1884 Szeged - 1952 Szeged

Fletrajza a SOOSIANA, 1977, 5: 3-8. oldalán található.

Rudolf Wilhelm DUNKER 1809 Eschwege - 1885 Marburg

A tehetséges ifjú gimnáziumi tanulmányait Casselben és Rintelnben végezte, s közben rajzolni is tanult. Külvilletek és csigák gyűjtésére Rintelnben unokatestvére biztatta fel, s közösen határozták szerzeményeiket. E kedvtelését tanárai nem néztek jó szemmel, bár tanulmányi eredményei kitünték voltak. Érettségi után bányászati iskolába iratkozott, s ebben az időben szinte csak az ásványokat és a fossziliákat kutatta. Komolyan érdeklődött az ásványtan, geológia és öslénytan iránt. 1830-ban a göttingeni egyetemre került, ahol ásványokkal foglalkozott. Az egyetem elvégzése után bányászati pályán helyezkedett el. Doktori címet 1838-ban kapott Jenában. 1839-ben ő lett a casseli politechnikai iskola ásványtan- és geológiatanára. Itt könnyen hozzájutott PHILIPPI és L. PFEIFFER gyűjteményéhez. Ebben az időben hozta létre a Palaeontographica c. folyóiratot, amit 1878-ig szerkesztett. 1854-ben egyetemi tanárnak nevezték ki Marburgba, vele egyidőben az Ásványtani Intézet vezetésével is megbízták. 1860 után egyre kevesebbet megy gyűjteni. Malakológiai kutatásainak alapjául a világ sok részéről kapott anyag szolgált. Eredményeit sok apróbb munkában közölte. 70 publikációjában többnyire puhatestűkről írt, elsősorban tengeri fajokról.

Leopold Joseph Franz Johann FITZINGER 1802 Wien - 1884 Hietzing

Apja állami tiszttiszt volt. Tanulmányait a szülői házban kezdte, majd 1812-től a bécsi bencéseknek végezte a gimnáziumot. Már ekkor színenedélyesen foglalkozott rovarokkal és csigákkal, később botanikával. Vonzódott a természettudományokhoz; szinte minden gyűjtött, minden érdekelte. 1816-ban elhatározta, hogy gyógyszerész lesz. Fel is vették tanulónak, de még ugyanebben az évben beiratkozott a bécsi egyetemre is, ahol ásványtant, zoológiát és kémiait tanul. Magánszorgalomból a humán tárgyakat is tanulmányozta. 1817-ben a mai bécsi Naturhistorisches Museum elődjében önkéntesként munkát vállalt, és azonnal rábízták a hüllők és halak osztályát. 1817 ószén abbahagyta gyógyszerészeti tanulmányait, s kizárálag a természettudományokkal foglalkozott. 1819-től 1821-ig a legfontosabb orvosi tantárgyakkal ismerkedett meg. 1821-ben államigazgatási állást vállalt. Foglalkozása mellett folytatta a tudományos munkát, s 1826-ben megjelent első publikációja a hüllők rendszeréről, melyet természetes rokonságuk alapján állított össze. 1827-ben a hallei természettudományi társaság - munkája elismeréseként - tiszteletbeli tagjává választotta. 1830-ban adóügyi referens lett. 1833-ban Königsbergben megkapta az orvos- és sebész doktori cimet, majd 1834-ben a hallei egyetemen a filozófiadoktori cimet. 1833-ban jelent meg a "Systematisches Verzeichniß der im Erzherzogthume Oesterreich vorkommenden Weichtiere, als Prodrom einer Fauna derselben. Beiträge zur Landeskunde Oesterreichs unter der Knns" c. munkája. Ez először azaz jelentős, mert az 1830-as években szinte minden szárazföldi csiga a *Helix*, *Pupa* és *Clausilia* genuszban volt nyilvántartva. Ő kezdté szétszedni az egyes csoportokat, s így sok mai genusz név tőle származik /pl. *Pyramidula*, *Discus*, *Vitrea*, *Aegopis*, *Oxychilus*, *Helicopsis*, *Monacha*, *Chilositoma*, *Isognomostoma*, stb./. Az általános nagy rendszerrel foglalkozott, a fajok szintjéig nem ment le. A bécsi muzeumban hivatalosan csak 1844-ben alkalmazták, egészen alacsony beosztásban. 1848-ban a császári tudományos akadémia tagjává választották. 1855-ben egy tudományos ismeretterjesztő munka kiadását kezdte meg az emlősök természetrájzáról. 1861-ben nyugdíjba vonult. 1863-ban átvette a müncheni állatkert vezetését, s még ebben az évben Pestre költözött, hogy megszervezze és irányítsa a mai állatkert elődjét. 1873-ig maradt Pesten, majd a bécsi világkiállítás megnyitásakor Hietzingbe költözött, ahol kizárálag állattannal foglalkozott. Rengeteg témaiban publikált. 1851-ig rengeteg tanulmányt jelent meg.

Henry Haversham GODWIN-AUSTEN 1834 Teignmouth, UK - 1923 Nore,
Godalming, Surrey, UK

A katonai pályát választotta hivatásául. Apjához hasonlóan igen jártas volt a geológiában. Katonai tanulmányait 1848-ban kezdte Sandhurstban. 1851-ben gyalogsági Indiába indult, 1852 elején érkezett meg. Néhány évi katonai szolgálat után 1857-ben mint topográfiai szakértő csatlakozott az Indian Survey Departmenthez. Első nagy feladata Kashmir északi hegyláncának feltérképezése volt, ő állapította meg a K2 pontos fekvését /e hegynek a neve ma Mt. Godwin-Austen/. Számos hegyet mászott meg olsóként ezen a vidéken. Munkájának elismeréseként a "elfedezők aranyérmével" tüntették ki. 1863-ban Tibetben keresztül eljutott a kinai határig. 1863 és 1865 között Darjeeling környékét tanulmányozta. Ezt követően Bhutan államban, 1866 és 1876 között pedig Assamban dolgozott. 1877-ben alezredesként vonult vissza katonai szolgálatából, és hazatért Angliába. Csigagyűjtéssel 1862-től kezdett komolyan foglalkozni. Dél-Afrika faunáját kiválóan ismerte. 1877-től főként az indiai szárazföldi csigák anatómiája érdekelte, emellett sokat foglalkozott a Zonitidae családdal is. 1880-tól tagja a Royal Society-nak. 1908-1910 között pedig a brit csigásztársaság elnöke volt. 1882-ben kezdte publikálni fő művét: *The Land and Freshwater Mollusca of India*, London 1882-1910, amely három kötetben jelent meg. Malakológiai publikációinak száma 80, egyéb zoológiai, földrajzi és geológiai témaiban pedig 130 munkája jelent meg.

Shintaro HIRASE 1884 Hukura, Awazi, Japán - 1939 Tokio

A japán malakológus csigák iránti érdeklődését apja, Yoichiro Hirase keltette fel, aki ezen a területen szintén híres volt. Az egyetemet 1910-ben fejezte be a Kyoto Imperial Universityn, ahol pszichológiát tanult. Ugyanitt szerzett doktorátust 1917-ben. 1920-tól haláláig a Meiji Universityn tanított természettudományt és zoológiát, s közben két másik egyetemen is tevékenykedett. Legtöbb idejét a fiatal generáció nevelésére fordította. Jártas volt a malakológia minden területén. Többek között nagy monografiát írt a

japán osztrigákról. Alapító tagja volt a japán malakológiai társaságnak. Közel 50 malakológiai publikációja jelent meg.

Pierre-Marie-Arthur MORELET 1809 Lays /Saone et Loire/ - 1892 Velars /Dijon mellett/

Utazásait kivéve, életéről alig tudunk valamit. Utjai azt bizonyítják, hogy igen mozgalmas, energikus ember volt, aki szinte az egész világot bejárta. 1834-ben gyalog bebolyongta Itáliát, s e vállalkozását 1836-ban megismételte. 1837-ben Algériát kereste fel, majd 1838-ban Korzika és Szardinia következett. 1839-től tagja volt az algériai tudományos bizottságnak, s így két évet töltött ott. 1844-ben újra útra kelt, s bejárta Spanyolországot és Portugaliát. Legnagyobb utazására 1846-1847-ben került sor, amikor eljutott Kubára, Mexikóra, Guatamala és Közép-Amerika nagy részére. Az ezt követő években a svájci Alpok csúcsait járta végig, és kedvtelésből botanizált. Utazásai során nemcsak festői személyének hódolt, hanem igen sok csigát is gyűjtött. Ennek eredményeként összeállt egy kb. 9 ezer fajt tartalmazó szárazföldi és édesvízi gyűjtemény. Gyűjteményének értékét nagymértékben emeli a benne található sok tipusanyag. Sokat publikált, közleményei igen fontosak /pl. Catalogue des Mollusques terrestres et fluviatiles de l'Algérie, 1853. Description des mollusques terrestres et fluviatiles du Portugal, 1845/.

Otto Friederich MÜLLER 1730 Köbenhavn - 1784 Köbenhavn

Életrajza a SOOSIANA, 1980, 8: 83. oldalán található.

Nils Hjalmar ODHNER 1884 Stockholm - 1973 Stockholm

A svéd malakológia kiemelkedő egyéniségeit ismerhetjük meg személyében. Egyike volt azon keveseknak, akik az egész világ recens és fosszilis csigáit áttekintette, s foglalkozott a puhatestűek fejlődéstörténetével, valamint különféle geológiai problémákkal. Egyetemi tanulmányokat Stockholmban folytatott, 1912-ben doktorált egyetemi docensi fokozattal. Már 1904-től végzett kutatómunkát a stockholmi Természettudományi Múzeumban, s élete végéig ez volt állandó munkahelye. 1940-ben professzori címmel tüntették ki, s ezzel egyidőben a gerinctelen gyűjtemény vezetője lett. Röviddel ezután az egész intézmény vezetésével is megbízták. 1949-ben vonult nyugdíjba, de a kutatómunkát tovább folytatta. Jól ismerte az Északi- és a Jeges-tenger puhatestűit, és sokáig kutatta az Antarktisz tengereit is. Világtekintély volt az Opisthobranchiák anatómiájában és rendszertanában, valamint ő volt a Pisidiumok úttörő specialistája. A tengeri puhatestűek mellett foglalkozott a szárazföldi faunával is, elsősorban a szubfosszilis Sphaeriidae és Succineidae családok érdekelték. Publikációi 1907-től 1968-ig jelentek meg, több mint 110 munka.

Karl REGIUS 1884 - 1966 Magdeburg

A szegény családból származó fiú elemi iskolái után gimnáziumba került, ahol már megnutatkozott természettudományos érdeklődése. A tudományok megismorésében nagy segítségre volt egyik tanára, akit minden geológiai útjára elkísért. A gimnázium után Göttingenbe került lakatosinasnak. Ebből az időből származnak kövületgyűjtései; elsősorban harmadkorai kövületek érdekeltek. 1907-ben Magdeburgba került mint szerszámgép-tervező. Szabad idejében azonban egyre inkább a malakológia felé fordult. Tengeri és szárazföldi csigát egyaránt gyűjtött, s idénként még vásárolt is. 1955-56-ban hosszabb utazást tett DNY-Afrikában, s ekkor tovább bővítette anyagát. Gyűjteményét 1958-ban a drezdai Zwinger-Múzeum vette meg; az 1958 után gyűjtött anyaga, mely főleg Magdeburg környékéről való, a Senckenberg-Múzeumba került. 17 malakológiai publikációja van, főleg faunisztrikai jellegűek, de foglalkozott a csigafajok héjformáival és azok torz növekedésével is.

Eduard Wilhelm Peter Simon RÜPPEL 1794 Frankfurt - 1884 Frankfurt

Jómódú polgárcsaládból származott, apja házitanítókat fogadott melléje, s így biztosította tudományos körzését. A változatos gyermekkor élményeihez tartozott apjával való utazása a Salzkammergutba és Berchtesgadenbe, ahova apja üzleti ügyben ment. Ekkor 7 éves volt. Az út emlékére ásványgyűjteményt kapott a-jándékba. Valószínűleg nagyon megtetszettek neki az ásványok, mert 10 éves korában karácsonyra egy újabb, nagy és igen gazdag gyűjteménnyel ajándékozták meg szülei. 12 éves korában Darmstadtba került gimnáziumba, ahol három és fél évet töltött. Kedvenc tárgya a matematika volt. Egyik tanára külön foglalkozott ve-le, hogy az egyetem matematika szakára minden nehézség nélkül felvegyék. Terve azonban apja betegsége miatt meghiúsult, neki is be kellett állnia az üzletbe. 1812-ben elvészett szüleit, a teljesen ráhárultak az üzlet /bank és posta/ anyagi ügyei. 1813-ban Beaune-ban /Franciaország/ egy kereskedő ismerőjénél vállalt munkát. Napi teendői mellett franciaul és spanyolul tanult, majd elszájította az angol és olasz nyelvet. Amikor a szövetséges csapatok bevonultak Franciaországba, Lausenne-ba ment, s ott ásványtant tanult. Apja egyik barátja azonban nem nézte jó szemmel ezt az elfoglaltságát, nem tartotta méltónak egy kereskedőhöz. Rabeszhálásáre végül 1814-ben Londonba ment, s ott napi 15 órát töltött egy kereskedő irodájában. A hajszolt munka hatására egészsége teljesen leromlott. Az orvosok azonnali környezetváltozást javasoltak. 1815-ben el is indult Madeirára, gyengesége miatt azonban egészen 1816 tavaszáig nem tudott Frankfurtból továbbjutni. 1816 tavaszán megérkezett Itália, ahol a kor minden neves geológusával megismerkedett. Munkát vállalt Livornóban egy kereskedőházban, ahonnan hamarosan a tulajdonos megbízásából Egyiptomba utazott. 1817. januárjában érkezett Alexandriába, s ekkor elhatározta, hogy véglegesen felhagy a kereskedéssel. Bejárta Egyiptomot, Köves-Arábiát és 1817. decemberében tért vissza Itáliaba. 1818 őszétől beiratkozott a pavai egyetemre, ahol természettudományt tanult. 1819 nyarán súlyosan megbetegekedett, s két hónapig eszméletlenül feküdt. Felépülése után 1819 végétől Nápolyban pihant, tanulmányozta a tengeri állatokat, főleg a halakat. Kedvtelésből még festetgetett is. 1820-ban 3 hónapot töltött Szicilián, ahol geológiai kutatásokat végezett. Ebben az időben küldött Európa nagy múzeumainak ásványisorozatakat. A forradalom kitörésékor Genovába menekült, majd visszakerült Paviába, ahol folytatta tanulmányait. 1822. január 1-én egyetlen kisérővel afrikai expedícióra indult. Felkereste Egyiptomot, Núbiát, Cordofánt, Abesszíniát, Arábiát. A nagy utazásról 1827. szeptemberében érkezett vissza Itáliaba. Az expedícióról hihetetlen nagy mennyiségi kis és nagy állatot, ásványt hozott magával. A Senckenberg-Múzeumnak még ma is ez a törzsanyaga. 1828. áprilisában visszatért Frankfurtba, s a gyűjtések feldolgozására fordította minden idejét. Az eredményeket több kötetben publikálta. 1830 őszén ismét Afrikába indult, s ezúttal Egyiptomot, a Sinai-félszigetet, Abesszíniát járta be. 1834. áprilisában ért vissza Itáliaba. A második afrikai gyűjtötőtől után 10 évet töltött Frankfurtban. 1844-ben Messinába ment, 1850-ben pedig ÉK-Afrika felkutatása következett. Publikált a Nilus puhatestükről és halairól, s alapvető munkát írt ÉK-Afrika madarakról, melyben 50 új fajt közölt. Egyéniségenek sokrétűségét bizonyítja 1858-as tevékenysége, amikor a frankfurti éremgyűjteményt dolgozta fel. Ő maga a gyűjtemény számára kb. 10 ezer régi pénzt és érmét gyűjtött. 1881-ben hónapokig feküdt lábtöréssel, egészsége megrendült, szellemi képességei időszakosan elhomályosultak. 90. születésnapját még megünnepelték, de 20 nappal később, 1884. dec. 13-án örökre elhaladt. Mint ember igen ingerlékeny alkot volt. A cél érdekében senkit sem kiműlt, mindenivel szembeszállt. Előfordult, hogy munkatársait /köztük a múzeum vezetőit/ nyilvános előadáson minősithetetlen szavakkal illette, amiért egyszer fegyelmit is kapott. Ekkor a Senckenberg-Múzeum első igazgatóhelyettese volt. Ettől függetlenül megszállottként dolgozott az intézetért, s mindenét a múzeumnak adta. Kutatási területei voltak: régészeti, földrajzi, térképzési, állattani /minden állattörzs/, geológia ásványtan, őslénytan, csillagászat, numizmatika, néprajz. Valamennyi témaiban publikált, s a csillagászat kivételével valamennyiben maradandót alkotott. Puhatestükről öt tanulmánya jelent meg. Az általa gyűjtött illetve leírt Mollusca - tipusanyag részben a British Museumban, részben a Senckenberg-Múzeumban található.

Fritz SARASIN 1859 Basel - 1942 Lugano

Tanulmányait Baselban kezdte, majd Würzburgban fejezte be. Itt unokatestvéreivel, Paul SARASINnal, elhatározta, hogy felkeresi Ceylont. 1883. októberében Triestben hajóra szálltak. Ceylon szigetén jó két évet töltötték gyűjtéssel és az anyag feldolgozásával. Felfedeztek két csigafajt, amely tengeri csillagon élősködik. A puhatestük kutatása mellett más zoológiai és antropológiai munkákat is végeztek. 1886 tavaszán visszatértek Európába, s Berlinben telepedtek le. Gyűjtőútjuk eredményeit publikálták. 1889-ben Egyiptomot és a Sinai-félszigetet keresték fel, ahonnan gazdag néprajzi gyűjteménnyel tért vissza 1890-

ben eljutottak Elő-Indiába és Ceylonra. Ekkor írták meg a ceyloni könyvük harmadik kötetét. 1893-ban Celebes szigetre utaztak, ahol bejárva az egész szigetet állattani, botanikai és néprajzi gyűjtéseket végeztek. 1896-ban a baseli múzeumban vállaltak munkát, s feldolgozták Celebes édesvízi csigáit, amely 1898-ban jelent meg. Egy évvel később, 1899-ben, Celebes szárazföldi csigáiról szóló könyvük is megjelent. Az 1901-1903-as celebesi gyűjtőútuk csigaanyagát BOLLINGER dolgozta fel. Utolsó közös útjukra 1907-ben került sor, amikor a ceyloni kőkorszakot kutatták. Ezután a két unokatestvér útja szérvált, s Fritz SARASIN életének utolsó negyven évét a néprajzi kutatásokra fordította. 1896-tól haláláig ő vezette a baseli Néprajzi Múzeumot. Emellett 1899-1919-ig a baseli Természettudományi Múzeum igazgatója, 1936-ig pedig az Állattani Osztály, majd haláláig a madárgyűjtemény vezetője volt. Legfontosabb malakológiai publikációja /P. SARASINnal közösen/: *Die Landmollusken von Celebes*. Wiesbaden, 1899.

Thomas SAY 1787 Philadelphia, Penna. - New Harmony, Ind. USA

A neves amerikai malakológus pályáját apja gyógyszertárában kezdte, ahol hamarosan kiderült, hogy üzleti érzéke teljesen hiányzik. Ezért inkább a természettudományok felé fordult, s tudása elisméréseként már 1812-ben a Philadelphiai Akadémia tagja lett. Első publikációja 1817-ben jelent meg. 1818-1825-ig az USA-hoz tartozó szigeteket járta be, mint egy expedíció fő zoológusa. 1828 telén Mexikóban gyűjt. Nagy utazási közötti időben a Pennsylvaniai Egyetem természettudományi professzora. Ezzel egyidőben a Philadelphiai Múzeum professzora is volt. Elsősorban entomológiával foglalkozik, de publikált madarakról is. Csigákkal 1825-től kezdett komolyabban foglalkozni. Fő malakológiai publikációja az *American Conchology*, melyből élete folyamán 6 kötet jelent meg. Ő írta le a hazánkba behurcolt *Lymnaea columella* és *Physella heterostropha* fajokat.

Florian SCHROTT 1884 Lajener Ried - 1971 Schweinsteg, D-Tirol

A falusi plébániosi munkakörét maradéktalanul betűltő amatőr malakológus pályája sok más kutatóhoz hasonlóan indult. Gimnáziumi tanulmányai alatt, melyet Brixenben folytatott, egyik tanára felkeltette és serkentette természettudományos érdeklődését. Kezdetben lepkéket és bogarakat gyűjtött, majt köveket és ésványokat, végül eljutott a csigákig. Érettségi után a papi pályát választotta. 1910-ben szentelték pappá. Az első világháborúban tábori lelkészkként vett részt. 1930-ban Schweinstegbe helyezték, itt működött haláláig. Szabad idejében beboldogult az egész D-Alpokat, s lejutott az Appeninekbe is. minden útján gyűjtött csigát. GREDLER nyomaiban járt, folytatta munkáját, s így elismert malakológus lett. Sok anyagot cserélt a kollégákkal. Gyűjteményének egy részét a trienti múzeumnak ajándékozta, ahol egy ideig a gyűjtemény vezetője is volt. Anyagának nagyobbik része Tirol faluba került. Életében minden összes 7 faunisztikai publikációja jelent meg, de rengeteg feljegyzése és írása maradt hátra, melynek egy részét a *Mitteilungen der DMG* közölte.

Robert Edwards Carter STEARNS 1827 Boston, Mass. - 1909 Los Angeles, Calif. USA

A kereskedőszakmával rendelkező fiatalember igen sokféle tevékenységet folytatott. 1858-tól Kaliforniában a sőgora nyomájában újságkiadással foglalkozott, majd több éven át magas állami tisztségeket töltött be. 1874-től 1882-ig a Berkeley egyetem titkára, 1884-től pedig a berkeley-i geológiai intézet kutatója volt. 1885-től 1892-ig az USA Nemzeti Múzeumban a malakológiai gyűjtemény helyettes vezetőjeként tevékenykedett. Már gyermekkorától érdeklődött a malakológia iránt. Nagy utazást tett az USA keleti részén és felkutatta a gerinctelen faunát. Jól ismerte a Csendes-óceán partvidékének csigáit. Sokat publikált Florida puhatestűiről. 111 malakológiai tanulmánya jelent meg, s ezek a legkülönbözőbb témaikat ölelik fel. 19 csegfajt ill. genusz neveztek el róla. Gyűjteménye az USA Nemzeti Múzeumban található.

VISNYA Aladár 1878 Pécs - 1959 Kőszeg

Tanár, botanikus és zoológus volt egy személyben. Tanári oklevelet a budapesti Pázmány Péter Tudományegyetemen szerzett, matematika - fizika szakon. 1903-ban kezdett tanítani Nagyváradon, majd 1909-ben Pestre került. 1914-1919-ig Sopronban, majd a Tanácsköztársaság idején Budapesten volt gimnáziumi igazgató. Baloldali magatartása miatt 1921-ben "B-listázták", a csak 1927-ben kapott újból tanári állást Kőszegen. Életének további részét ott töltötte. Botanikai és zoológiai gyűjtőutakat szervezett. Különösen a harasztokkal és mohákkal foglalkozott, de puhatestüket is gyűjtött. Ő alapította a kőszegi Jurisich Múzeumot. Két közleményt írt /WAGNER Jánossal közösen/: 1. Kőszeg és környékének Mollusca-faunája, 1936; 2. Ujabb malakofaunisztiikai adatok Dumántúlról /1936-1937/, 1938. Gyűjteménye, melyet KOVÁCS Gyula és RICHNOVSZKY Andor dolgozott fel, ma a szombathelyi Savaria Múzeumban található.

Hugh WATSON 1885 Newcastle on Tyne - 1959 Cherryhinton

Gazdag szüllők gyermeként magánúton kezdte iskoláit, majd a Trinity College-be került Cambridge-be. Természettudományos tanulmányait 1910-ben fejezte be, 1914-ben doktorrá avatták. Mivel anyagi gondjai nem voltak, ezért idejét kizárálag a malakológiaiak és mások megsegítésére fordította. 15 éves korától tagja a Conchological Society of Great Britain and Ireland társaságának, 1905-től pedig már a londoni csigásztársaságnak is tagja. Fiajalon szinte egész Európát bejárta, élete utolsó 20 évét azonban otthon töltötte. A kollégákkal száleskörű levelezést folytatott, mindenkor hűséges és segítőkész barát volt. Többszörre szárazföldi és édesvízi csigákkal foglalkozott /Viviparus, Cecilioides, Hygromia, Helicella, Vertigo, Helix, Limax, stb./, de publikált tengeriekiről is. Érdekelte a taxonómia, a nomenklatura és az anatómia. Első publikációja 1933-ban jelent meg. Elsőként ismerte fel a Carychium-fajok belső héjredőinek rendszertani jelentőségét.

KISS ÉVA

Budapest

Budafoki út 15. IV/4.

H-1111